Re Khaw Siew Suan; ex p Asia Commersial Finance (M) Bhd

MAHKAMAH TINGGI (PULAU PINANG) — KEBANKRAPAN NO 29–1196 TAHUN 1992

ABDUL HAMID MOHAMAD H

17 JULAI 2000

Kebankrapan *— Notis — Permohonan untuk mengetepi — Perbezaan di antara affidavit di bawah k 95 (Borang 7) dan saman dalam kamar di bawah k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 — Affidavit di bawah k 95 terhad kepada tuntutan balas, tolakan dan kenabayar balas — Bantahan terhadap notis mesti dilakukan di peringkat notis — Bantahan mengenai jumlah hutang berlebihan tidak dibuat melalui saman dalam kamar — Sama ada kiraan silap boleh dibetulkan semasa pemefailan bukti hutang — Sama ada notis boleh diketepi*

Penghutang penghakiman memfailkan afidavit permohonan untuk mengetepikan notis kebankrapan di bawah k 95 (Borang 7) Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 (lampiran 13) atas alasan-alasan: (i) penghakiman tidak jelas mengenai tarikh permulaan pengiraan 'overdue interest' dan kadarnya; (ii) pengiraan 'overdue interest' itu tidak betul dan jumlahnya terlalu besar; dan (iii) terdapat suatu 'deed of assignment' bertarikh 4 Julai 1990 antara Ladang Dahan Setia Sdn Bhd (sebuah syarikat yang berkait dengan pemiutang penghakiman) dan Ever Point (M) Sdn Bhd (sebuah syarikat yang berkait dengan defendan pertama dalam guaman sivil yang menjadi asas prosiding kebankrapan ini) di mana 'deed of assignment' itu adalah untuk menjelaskan hutang-hutang syarikat-syarikat penghutang penghakiman kepada pemiutang penghakiman. Mengikut penghutang, penghakiman ini menunjukkan bahawa penghutang penghakiman mempunyai tolakan (set-off) dan pemiutang penghakiman tertahan (estopped) daripada memfail prosiding kebankrapan ini. Penghutang penghakiman juga memfailkan saman dalam kamar (lampiran 23) mengikut k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 juga untuk mengetepikan notis kebankrapan itu atas 'alasan-alasan lain'. Dalam afidavit menyokong permohonan itu, 'alasan lain' itu adalah mengenai 'deed of assignment' yang telah disebut dalam lampiran 13 itu.

Diputuskan, menolak rayuan tersebut:

(1) Jika 'deed of assignment' adalah suatu tolakan seperti yang dihujahkan oleh penghutang penghakiman, maka lampiran 23 mesti ditolak atas alasan bahawa alasan yang diberi bagi permohonan itu sepatutnya dimasukkan dalam lampiran 13 dan bukan lampiran 23 kerana lampitan 23 adalah untuk bantahan atas 'alasan-alasan lain' selain daripada kewujudan tuntutan balas, tolakan dan kenabayar balas. Atas alasan ini sahaja mahkamah boleh menolak hujah ini (lihat ms 107A–B).

(2) Selain daripada alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan melebihi hutang sebenar, lain-lain alasan itu hendaklah dimasukkan dalam permohonan melalui saman dalam kamar di bawah k 18, bukan seperti yang dilakukan dalam kes ini, melalui afidavit di bawah k 95 (Borang 7). Atas alasan ini sahaja, alasan-alasan itu patut ditolak (lihat ms 108C).

(3) Bantahan terhadap notis hendaklah dibuat di peringkat notis, bukan di peringkat petisyen. Sebab jika notis itu tidak sah, perbuatan kebankrapan tidak berlaku dan petisyen pun tidak sah difailkan. Dan, petisyen tidak sepatutnya difail selagi bantahan mengenai keesahan notis kebankrapan belum diputuskan. Dalam keadaan undang-undang yang ada sekarang, setelah memberi notis kepada pemiutang penghakiman dalam tempoh tujuh hari, penghutang penhakiman hendaklah memfail saman dalam kamar di bawah k 18 untuk diputuskan oleh mahkamah. Afidavit di bawah k 95 (Borang 7) tidak boleh dipakai kerana ia cuma terhad kepada tuntutan balas, tolakan dan kenabayar balas (lihat ms 111D–F).

(4) Dalam kes ini, notis di bawah s 3(2) proviso (ii) Akta Kebankrapan 1967 tidak diberi dan bantahan ini tidak dibuat (selepas memberi notis itu dalam tempoh tujuh hari yang ditetapkan itu) melalui saman dalam kamar di bawah k 18. Maka hujah mengenai jumlah hutang yang berlebihan itu sepatutnya ditolak atas alasan itu sahaja (lihat ms 112C).

(5) Walau bagaimanpun, jika pandangan itu tidak betul, mahkamah tidak ada sebab mencurigai pengiraannnya. Jika kiraan itu silap pun, ia masih boleh dibetulkan semasa pemiutang penghakiman memfail bukti hutang (lihat ms 112D–E).

[English summary

The judgment debtor filed an affidavit for leave to set aside a notice of bankruptcy under r 95 (Form 7) of the Bankruptcy Rules 1969 (encl 13) on the grounds: (i) the judgment was unclear as to the date to commence calculation of the overdue interest and its rate; (ii) the calculation of overdue interest was incorrect and the total was too large; and (iii) there was a deed of assignment dated 4 July 1990 between Ladang Dahan Setia Sdn Bhd (a company linked to the judgment creditor) and Ever Point (M) Sdn Bhd (a company linked to the first defendant in the civil suit that formed the basis for this bankruptcy proceeding) whereby the deed of assignment was to settle the debts of the judgment debtor companies with the judgment creditor. According to the judgment debtor, this indicated that the judgment debtor had a set-off and the judgment creditor was estopped from filing the bankruptcy proceeding. The judgment debtor also filed a summons-in-chambers (encl 23) pursuant to r 18 of the Bankruptcy Rules 1969 to set aside the bankruptcy notice on 'other grounds'. In

his affidavit in support of the application, the 'other ground' was concerned with the deed of assignment stated in encl 13.

Held, dismissing the appeal:

(1) If the 'deed of assignment' were indeed a set-off as contended by the judgment debtor, then encl 23 must be dismissed on the ground that the ground given for the application ought to have been included in encl 13 and not encl 23 because encl 23 was meant for objection to 'other grounds' apart from the existence of the counterclaim, set-off and cross demand. On this ground alone, the court could dismiss the contention (see p 107A-B).

(2) Besides the ground that the total debt stated in the bankruptcy notice exceeded the actual amount, the other grounds should have been inserted in an application vide summons-in-chambers under r 18, and not as was done in this case, vide an affidavit under r 95 (Form 7). On this ground alone, the grounds should have been dismissed (see p 108C).

(3) Objection to the notice should have been lodged at the stage of notice, not at the stage of petition. This is so because if the notice is invalid, an act of bankruptcy has not been committed and the petition is not validly filed. And the petition should not have been filed so long as an objection to the validity of the bankruptcy notice had not been ruled upon. Under the provisions of current law, after giving notice to the judgment creditor within the seven-day timeframe, the judgment debtor ought to have filed a summons-in-chambers under r 18 to be ruled by the court. The affidavit under r 95 (Form 7) was not valid as it was restricted to counterclaim, set-off and cross demand (see p 111D–F).

(4) In this case, notice under proviso (ii) of s 32 of the Bankruptcy Act 1967 was not given and this objection was not lodged (having given notice within seven days as stipulated) vide the summons-in-chambers under r 18. Therefore, the contention on the excess debt should have been dismissed on this ground alone (see p 112C).

(5) Even so, if this view were erroneous, the court had no reason to doubt the calculations. If the calculations were wrong, it could still be rectified while the judgment creditor was filing the proof of debt (see p 112D–E).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai permohonan untuk mengetepikan notis kebangkrapan, lihat 1 *Mallal's Digest* (4th Ed, 1998 Reissue) perenggan 1708–1724.

Kes-kes yang dirujuk

Arunachalam, Re; ex p Indian Overseas Bank Ltd [1968] 1 MLJ 89 (dirujuk)
Dato Loh Fook Yen, Re; ex p Malayan United Finance Bhd [1988] 3 MLJ 499 (dirujuk)
Datuk Lim Kheng Kim v Malayan Banking Bhd [1993] 2 MLJ 298 (dirujuk)
Datuk Ong Kian Seng, Re; ex p Development & Commercial Bank Bhd [1993] 4 CLJ 285 (dirujuk)
Ismail bin Daud & Anor, Re; ex p Universal Life & General Insurance Sdn Bhd [1990] 1 MLJ 118 (dirujuk)
J Raju a/l M Kerpaya v Commerce International Merchant Bankers Bhd [2000] 3 MLJ 117 (dirujuk)
Ley Boon Hee, Re [1990] 2 MLJ 508 (dirujuk)
Loh Kok Huah, Re; ex p Ban Hin Lee Bank Bhd [1991] 3 CLJ 1817 (dirujuk)
Mohd Tajuddin Mohd Jali, Re; ex p Perwira Habib Bank (M) Bhd [2000] 5 CLJ 526 (dirujuk)
Mok Fwee v MUI Finance Bhd [1997] 4 CLJ Supp 248 (dirujuk)
Ngan Ching Wen, Re; ex p Moscow Narodny Bank Ltd [1996] 2 CLJ 943 (dirujuk)
Tan Chong Keat, Re; ex p Asia Commercial Finance Bhd [1997] 4 CLJ Supp 355 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Kebankrapan 1967 ss 3(1)(i), (2), (ii)
Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 kk 18, 95, 117, Borang 7

Mahinder Singh (*Harjit Singh*) bagi pihak penghutang penghakiman/perayu.

Khoo Guat Kim (*Chew Tan & Lim*) bagi pihak pemiutang penghakiman.

Abdul Hamid Mohamad H: Ini adalah salah satu daripada berbelas-belas (jika tidak berpuluh-puluh) kes, dari pelbagai jenis yang melibatkan Tan Chong Keat, isterinya dan syarikat-syarikatnya di Mahkamah Tinggi Pulau Pinang, dan juga di mahkamah-mahkamah lain. Setiap satu berlarutan disebabkan oleh pelbagai permohonan dan rayuan.

Dalam kes ini, notis kebankrapan telah dikeluarkan terhadap Khaw Siew Suan, isteri Tan Chong Keat. Hutang yang terlibat adalah sebanyak RM586,207.19. Ia berdasarkan penghakiman yang telah diberi pada 18 Ogos 1986 oleh Edgar Joseph Jr H yang selepas itu telah menjadi Hakim Mahkamah Agung/Persekutuan dan telah pun bersara. Tan Chong Keat adalah salah seorang defendan dalam kes itu. Notis tersebut terpaksa disampaikan melalui penyampaian ganti, antaranya disiarkan dalam akhbar *The Star* pada 12 Ogos 1993. Pada 19 Ogos 1993, penghutang penghakiman memfail 'affidavit on an application to set aside the bankruptcy notice' — kandungan 13. Beberapa banyak afidavit difail selepas itu oleh penghutang penghakiman.

A Pada 24 Jun 1994, penghutang penghakiman memfail saman dalam kamar memohon, setelah prayer (a) untuk 'interim stay of proceedings' ditarik balik, kebenaran untuk menyoalbalas pengikrar afidavit pemiutang penghakiman — kandungan 20.

Pada 11 Julai 1994, penghutang penghakiman memfail saman dalam
B kamar untuk 'membantah dan menentang' notis kebankrapan yang sama, kali ini di bawah k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 dan untuk mengetepikan notis kebankrapan itu — kandungan 23.

Sementara itu, afidavit-afidavit terus difail.

Pada 10 April 1996, penghutang penghakiman memfail satu lagi saman
C dalam kamar, kali ini memohon 'stay of proceedings and execution' pula — kandungan 30. Afidavit-afidavit terus difail.

Kandungan 13, 23 dan 30 didengar oleh penolong kanan pendaftar. Pada 17 Oktober 1996, beliau menolak ketiga-tiga permohonan itu. Penghutang penghakiman merayu kepada hakim dalam kamar — kandungan 40.

D Rayuan itu ditangguh beberapa kali atas permintaan peguam penghutang penghakiman dan dipersetujui oleh peguam pemiutang penghakiman kerana menunggu keputusan rayuan ke Mahkamah Rayuan dan tindakan-tindakan lain yang berkaitan di mahkamah-mahkamah lain, dan juga untuk penyelesaian. Akhirnya pada 8 Julai atas desakan saya,
E kedua belah pihak berhujah. Pada hari yang sama, peguam penghutang penghakiman yang baru menarik balik rayuan mengenai kandungan 30 dan saya membatalkannya dengan kos. Saya menangguh kepada 13 Ogos 1999 untuk keputusan. Selepas itu peguam penghutang penghakiman memohon supaya keputusan mengenai kandungan 40 ditangguh untuk menunggu keputusan Mahkamah Rayuan dalam rayuan-rayuan yang berkaitan. Pada
F 17 September 1999, saya memutuskan bahawa saya tetap akan memberi keputusan pada 13 Oktober 1999 sama ada Mahkamah Rayuan memberi keputusannya atau tidak sebelum itu. Ini kerana pertukaran saya ke Kuala Lumpur. Maka pada 13 Oktober 1999, saya memberi keputusan menolak rayuan-rayuan itu. Penghutang penghakiman merayu — rayuan ini.

G Keputusan saya yang terhadapnya rayuan ini dibuat adalah mengenai rayuan daripada keputusan penolong kanan pendaftar mengenai kandungan 13 dan 23.

Kandungan 13 adalah afidavit permohonan untuk mengetepikan notis kebankrapan, di bawah k 95 (Borang 7). Dalam afidavit ini, beliau memasukkan pelbagai alasan bagi mengetepikan notis kebankrapan itu,
H antaranya termasuklah tiga perkara yang dihujahkan oleh peguam penghutang penghakiman iaitu pertama, penghakiman itu tidak jelas mengenai tarikh bermula pengiraan 'overdue interest' dan kadarnya. Kedua, pengiraan 'overdue interest' itu tidak betul dan jumlahnya terlalu besar. Ketiga, bahawa terdapat suatu 'deed of assignment' bertarikh 4 Julai 1990 antara Ladang Dahan Setia Sdn Bhd, sebuah syarikat yang berkait
I dengan pemiutang penghakiman) dan Ever Point (M) Sdn Bhd (sebuah syarikat yang berkait dengan Island Rentals (M) Bhd, defendan pertama dalam Guaman Sivil No 23–193–86 yang menjadi asas prosiding

kebankrapan ini. Mengikut penghutang penghakiman, 'deed of assignment' itu adalah untuk menjelaskan hutang-hutang syarikat-syarikat penghutang penghakiman kepada pemiutang penghakiman.

Lampiran 23 pula adalah saman dalam kamar yang difail mengikut k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969, juga untuk mengetepikan notis kebankrapan itu atas 'alasan-alasan lain'. Dalam afidavit menyokong permohonan itu, 'alasan lain' itu adalah mengenai 'deed of assignment' bertarikh 4 Julai 1990 yang telah disebut dalam lampiran 13.

Saya percaya lampiran 23 difail memandangkan kepada penghakiman Mahkamah Agung dalam kes *Datuk Lim Kheng Kim v Malayan Banking Bhd* [1993] 2 MLJ 298. Kes itu memutuskan bahawa afidavit di bawah k 95 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 (Borang 7) hanyalah terpakai untuk mencabar notis kebankrapan atas alasan bahawa penghutang penghakiman mempunyai tuntutan balas, tolakan atau kenabayar balas yang sama banyaknya atau melebihi tuntutan pemiutang penghakiman yang tidak boleh dibangkitkan dalam tindakan yang membawa kepada penghakiman yang menjadi asas prosiding kebankrapan itu seperti yang diperuntukkan oleh s 3(1)(i) Akta Kebankrapan 1967. Satu lagi perkara yang boleh dibangkitkan dalam afidavit mengikut Borang 7 itu ialah bahawa penghutang penghakiman telah pun menjelaskan sepenuhnya hutang itu.

Ertinya dengan memfail lampiran 23 itu penghutang penghakiman mengakui bahawa alasan yang berkaitan dengan 'deed of assignment' iaitu bukanlah satu tuntutan balas, tolakan atau kenabayar balas dan oleh itu tidak boleh dimuatkan dalam lampiran 13. Sebaliknya ia adalah 'alasan lain' yang hanya boleh dikemukakan melalui saman dalam kamar di bawah k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969. Sebab itulah lampiran 23 difailkan.

Saya akan bincangkan alasan mengenai 'deed of assignment' ini dulu. Ringkasnya melalui satu perjanjian jual-beli bertarikh 22 Jun 1990, Ever Point (M) Sdn Bhd telah menjual dua keping tanah kepada Ladang Dahan Setia Sdn Bhd dengan harga RM3,300,000. Selepas itu, melalui 'deed of assignment' bertarikh 4 Julai 1990, kedua-dua keping tanah itu telah diserahhak (assigned) kepada pemiutang penghakiman. RM2,500,000 akan dibayar kepada MUI Finance Bhd untuk menebus gadaian kedua-dua lot tanah itu dan bakinya sebanyak RM800,000 akan dibayar kepada pemiutang penghakiman untuk menyelesaikan semua hutang satu kumpulan penghutang termasuk penghutang penghakiman.

Mengikut peguam penghutang penghakiman, ini menunjukkan, pertama, bahawa penghutang penghakiman mempunyai tolakan (set-off) dan kedua, pemiutang penghakiman tertahan (estopped) daripada memfail prosiding kebankrapan ini.

Hujah mengenai kewujudan tolakan itu agak ganjil. Kalau ia suatu tolakan, ia sepatutnya menjadi alasan dalam lampiran 13. Tetapi, setelah memasukkan alasan itu dalam lampiran 13, penghutang penghakiman memfail pula lampiran 23 khusus untuk memasukkan alasan itu sebagai 'alasan lain'. Andaian yang munasabah, seperti yang saya telah sebut, ialah bahawa peguam penghutang penghakiman tidak menganggapnya sebagai satu tolakan (set-off).

A Jika ia suatu tolakan (set-off) seperti yang dihujahkan oleh peguam penghutang penghakiman, maka lampiran 23 kenalah ditolak atas alasan bahawa alasan yang diberi bagi permohonan itu sepatutnya dimasukkan dalam lampiran 13, dan bukan dalam lampiran 23, kerana lampiran 23 (di bawah k 18 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969) adalah untuk bantahan atas 'alasan-alasan lain' selain daripada kewujudan tuntutan balas, tolakan B dan kenabayar balas. Atas alasan ini sahaja saya boleh menolak hujah ini.

Walau bagaimanapun, biarlah saya bincang sama ada kewujudan 'deed of assignment' dan usahasama itu merupakan suatu alasan untuk mengetepikan notis kebankrapan ini. Dalam kata-kata lain, saya membincangnya atas asas seperti yang dihujahkan oleh peguam C penghutang penghakiman bahawa ia adalah suatu tolakan yang boleh menjadi alasan dalam lampiran 13.

Isu ini telah pun dibangkitkan dalam kes *Re Tan Chong Keat; ex p Asia Commercial Finance Bhd* [1997] 4 CLJ Supp 355. Dalam kes itu, pemiutang penghakiman (Asia Commercial Finance Bhd) mengambil prosiding kebankrapan terhadap Tan Chong Keat, defendan kedua dalam Guaman D Sivil No 23–193–86 yang menjadi asas prosiding kebankrapan sekarang. Saya telah menolak alasan itu. Untuk alasan saya, lihat [1997] 4 CLJ Supp 355.

Tan Chong Keat merayu ke Mahkamah Rayuan, untuk menunggu keputusan Mahkamah Rayuan itulah kes ini ditangguh beberapa kali atas E permintaan peguam penghutang penghakiman.

Tetapi pada 17 April 2000, Mahkamah Rayuan telah mengeluarkan penghakimannya — lihat [2000] 3 MLJ 248. Mahkamah Rayuan telah menolak rayuan itu. Siti Norma Yaakob HMR yang menulis penghakiman Mahkamah Rayuan itu telah membincang dengan panjang lebar isu ini, dan F saya tidak akan memetiknya. Memadailah dikatakan bahawa kesimpulannya ialah bahawa perjanjian itu tidak menghalang pengeluaran notis kebankrapan yang dikeluarkan terhadap Tan Chong Keat dalam prosiding itu. Ertinya penghakiman saya menolak permohonan Tan Chong Keat untuk mengetepikan notis kebankrapan dalam kes itu atas alasan itu disahkan oleh Mahkamah Rayuan.

G Sekarang hujah yang sama berdasarkan perjanjian yang sama dikemukakan untuk mengetepikan notis kebankrapan terhadap isteri Tan Chong Keat (defendan ketiga dalam kes sivil yang sama) dalam kes ini. Memandangkan kepada penghakiman Mahkamah Rayuan itu, semestinya hujah itu tidak boleh dikemukakan lagi.

H Sekarang saya akan bincangkan hujah selanjutnya, iaitu pengiraan faedah seperti yang tersebut dalam notis kebankrapan itu tidak betul dan berlebihan, tidak mengikut penghakiman dan tarikh bermula pengiraan 'overdue interest' tidak disebut dalam penghakiman itu.

Semua persoalan ini dibangkitkan dalam lampiran 13, bukan lampiran 23. Seperti yang telah disebut, lampiran 13 adalah afidavit di I bawah k 95 Kaedah-Kaedah Kebankrapan 1969 (Borang 7). Adalah jelas bahawa alasan ini bukanlah berupa suatu tuntutan balas, tolakan atau kenabayar balas seperti yang diperuntukkan oleh s 3(1)(i) Akta

Kebankrapan 1967. Penghakiman Mahkamah Agung dalam kes *Datuk Lim Kheng Kim* adalah jelas bahawa hanyalah cabaran atas alasan bahawa penghutang penghakiman mempunyai tuntutan balas, tolakan dan kenabayar balas sahaja yang boleh dikemukakan melalui afidavit di bawah k 95 (Borang 7). Yang lainnya hendaklah dilakukan melalui saman dalam kamar di bawah k 18. Itulah asas penghakiman itu.

Pandangan ini disokong oleh Mahkamah Rayuan dalam kes *J Raju a/l M Kerpaya v Commerce International Merchant Bankers Bhd* [2000] 3 MLJ 117 yang saya baru sahaja menerima laporannya.

Jadi selain daripada alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan itu melebihi hutang sebenar, lain-lain alasan itu, atas autoriti-autoriti ini hendaklah dimasukkan di dalam permohonan melalui saman dalam kamar di bawah k 18, bukan seperti yang dilakukan dalam kes ini, melalui afidavit di bawah k 95 (Borang 7). Atas alasan ini sahaja, alasan-alasan itu patut ditolak.

Mengenai alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan itu melebihi jumlah hutang sebenar, undang-undang mengenai cara membangkitkan bantahan atas alasan itu agak mengelirukan. Apakah yang dimaksudkan dengan kata-kata 'gives notice to the creditor that he disputes the validity of the notice on the ground of such mistake'?

Dalam kes *Re Arunachalam; ex p Indian Overseas Bank Ltd* [1968] 1 MLJ 89, Chang Min Tat H (pada masa itu) memutuskan bahawa sepucuk surat yang dihantar oleh penghutang penghakiman kepada peguamcara pemiutang penghakiman yang mengatakan:

> With reference to your notice dated 13 July 1967, I do not admit that I owe your clients the sum stated in the notice.
>
> Therefore please take notice that your notice is not valid.

adalah 'sufficient notice to comply with the proviso to s 3(2) ...'. Ertinya notis itu boleh diberi melalui surat kepada pemiutang penghakiman.

Dalam kes *Re Dato Loh Fook Yen; ex p Malayan United Finance Bhd* [1988] 3 MLJ 499, notis itu diberi melalui notis usul dan afidavit sokongan. Ini adalah prosedur di bawah k 18, sebelum dipinda (sekarang saman dalam kamar). Ertinya bukan melalui surat dan bukan melalui afidavit di bawah k 95 (Borang 7). LC Vohrah H memutuskan bahawa afidavit menyokong notis usul itu adalah 'sufficient notice' di bawah s 3(2) Akta Kebankrapan 1967, tetapi menolaknya sebab ia disampaikan di luar tempoh tujuh hari.

Masalah yang timbul daripada pemakaian prosedur di bawah k 18 untuk memberi notis di bawah s 3(2) proviso (ii) ialah notis itu perlu diberi dalam tempoh tujuh hari sedangkan saman dalam kamar di bawah k 18 tidak mempunyai had masa untuk memfailnya.

Dalam kes *Re Datuk Ong Kian Seng; ex p Development & Commercial Bank Bhd* [1993] 4 CLJ 285 Zakaria Yatim H (pada masa itu) memutuskan (di ms 286–287):

A From the passage quoted above, it is clear that where no notice was given by the debtor alleging that the sum demanded was in excess of the actual sum due, the notice remained valid only be reason of the excess.

In my view, although the debtor did not give notice to dispute the bankruptcy notice within the specified time, he was entitled to oppose the petition on the ground that the bankruptcy notice was bad in law.

B

Ertinya 'notis', baik dengan apa caranya sekali pun, tidak perlu diberi. Dengan hormat, ini bercanggah dengan peruntukan s 3(2) proviso (ii) Akta Kebankrapan 1967.

Dalam kes *Re Ngan Ching Wen; ex p Moscow Narodny Bank Ltd* C [1996] 2 CLJ 943, persoalan yang disebut dalam proviso (ii) kepada s 3(2) Akta Kebankrapan 1967 cuma membangkitkan buat pertama kali dalam afidavit yang difail bersama-sama 'notice of intention to oppose the *petition*' (tekanan ditambah). Tiada notis di bawah proviso (ii) kepada s 3(2) atau afidavit di bawah k 95 (Borang 7) atau saman dalam kamar di bawah k 18 difail. James Foong H memutuskan bahawa bantahan itu masih boleh D didengar dan membatalkan *notis* kebankrapan dan juga petisyen itu.

Nampaknya seolah-olah notis kebankrapan boleh dibatalkan atas alasan yang terdapat dalam proviso (ii) s 3(2) hanya dengan memfail notis hajat untuk menentang petisyen yang disokong oleh afidavit, walaupun difail di luar tempoh tujuh hari itu.

E Kes ini diikuti oleh Low Hop Bing H dalam kes *Re Mohd Tajuddin Mohd Jali; ex p Perwira Habib Bank (M) Bhd* [2000] 5 CLJ 526.

Kesimpulan daripada kes-kes ini, nampaknya adalah bahawa tidak perlu diberi sebarang notis dalam apa bentuknya pun dan dalam masa tujuh hari untuk membangkitkan bantahan bahawa jumlah yang disebut dalam F notis kebankrapan itu melebihi hutang sebenar. Memadai hanya dengan memfail notis hujah untuk menentang petisyen untuk membantah keesahan notis kebankrapan atas alasan itu.

Ini nyata bercanggah dengan peruntukan s 3(2) proviso (ii) Akta Kebankapan 1967 dan keputusan-keputusan lain.

G Dalam kes *Re Ismail bin Daud & Anor; ex p Universal Life & General Insurance Sdn Bhd* [1990] 1 MLJ 118 penghutang penghakiman tidak hadir semasa pendengaran petisyen dan tidak memfail apa-apa permohonan atau afidavit untuk menentang notis kebankrapan atau petisyen. Tetapi, semasa pendengaran petisyen, pegawai pemegang harta menarik perhatian H mahkamah bahawa notis kebankrapan tidak sah atas beberapa sebab. Mengenai alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan melebihi jumlah hutang sebenar, VC George H (pada masa itu) berkata di ms 122:

I agree with counsel that if the amount specified in the notice is quantified or I is quantifiable then even if the amount demanded exceeds the amount actually due such a notice will not per se be invalidated *unless the debtor within the prescribed seven days gives notice* to the creditor that he disputes the validity of the notice on the ground of the mistake.

Dalam kes *Re Ley Boon Hee* [1990] 2 MLJ 508, penghutang cuma memfail notis hasrat untuk membantah petisyen di bawah k 117. Haidar H (pada masa itu) memutuskan oleh sebab notis tidak diberi dalam tempoh tujuh hari, maka notis kebankrapan tidak menjadi tidak sah atas alasan bahawa jumlah yang disebut dalam notis kebankrapan itu silap atau melebihi hutang sebenar.

Dalam kes *Re Loh Kok Huah; ex p Ban Hin Lee Bank Bhd* [1991] 3 CLJ 1817, Mohamed Dzaiddin H (pada masa itu) memutuskan, oleh sebab notis di bawah proviso (ii) s 3(2) tidak diberi, penghutang tidak boleh dibenarkan membangkit alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan itu tidak betul. Sayugia diambil perhatian bahawa dalam kes itu, penghutang cuma cuba membangkitkan persoalan itu semasa pendengaran petisyen.

Dalam kes *Mok Fwee v MUI Finance Bhd* [1997] 4 CLJ Supp 248, Idris Yusoff H memutuskan bahawa untuk mencabar notis kebankrapan atas alasan bahawa jumlah yang dituntut melebihi hutang sebenar, notis di bawah proviso (ii) kepada s 3(2) mestilah diberi dalam tempoh tujuh hari yang ditetapkan itu.

Sedang saya menulis alasan penghakiman ini, penghakiman Mahkamah Rayuan dalam kes *J Raju a/l M Kerpaya v Commerce International Merchant Bankers Bhd* dilaporkan dalam [2000] 3 MLJ 117.

Penghakiman ini menjelaskan cara membantah sesuatu notis kebankrapan:

(a) Seseorang penghutang yang berhak membantah mengenai keesahan suatu notis kebankrapan atas alasan bahawa dia mempunyai tuntutan balas, tolakan atau kenabayar balas yang jumlahnya sama banyak atau melebihi hutang penghakiman yang tidak boleh dibangkitkan dalam tindakan yang membawa kepada penghakiman itu, boleh melakukannya dengan memfail afidavit (Borang 7) mengikut k 95 dalam tempoh tujuh hari yang ditetapkan.

(b) Seseorang penghutang yang hendak mencabar notis kebankrapan atas alasan bahawa jumlah hutang yang disebut dalam notis kebankrapan melebihi jumlah hutang sebenar hendaklah melakukannya dengan memberi notis kepada pemiutang penghakiman dalam tempoh tujuh hari yang ditetapkan itu — proviso (ii) s 3(2) Akta Kebankrapan 1967.

(c) Seseorang penghutang yang hendak mencabar notis kebankrapan atas alasan-alasan lain termasuk alasan bahawa notis kebankrapan itu tidak mengikuti terma-terma penghakiman, boleh melakukannya dengan memfail saman dalam kamar di bawah k 18. Had masa tujuh hari itu tidak terpakai dalam permohonan ini.

Ini jelas, melainkan satu perkara mengenai (b), iaitu mengenai notis di bawah proviso (ii) s 3(2). Pertama, apakah bentuk notis itu? Kedua, jika notis cuma diberi kepada pemiutang penghakiman dan tidak ada apa-apa permohonan difail, jika pemiutang penghakiman tidak bersetuju dengan bantahan itu, bagaimanakah dan bilakah bantahan itu akan didengar oleh mahkamah? Sebab, tidak ada permohonan untuk didengar oleh mahkamah.

Mungkin satu cara keluar ialah, setelah memberi notis kepada pemiutang penghakiman, penghutang akan fail afidavit (Borang 7) dalam tempoh tujuh hari itu juga. Tetapi, masalahnya ialah, mengikut peruntukan yang ada sekarang, penggunaan afidavit (Borang 7) itu hanyalah terhad kepada alasan mengenai kewujudan tuntutan balas dan sebagainya — lihat *Datuk Lim Kheng Kim v Malayan Banking Bhd* [1993] 2 MLJ 298 (MA).

Mungkin, satu cara lagi ialah, setelah memberi notis itu kepada pemiutang penghakiman dalam tempoh tujuh hari, penghutang memfail saman dalam kamar di bawah k 18 (yang boleh dilakukan di luar tempoh tujuh hari itu) membangkitkan bantahan atas alasan itu. Ini nampaknya lebih sesuai.

Saya berpendapat, berdasarkan undang-undang yang ada sekarang, adalah tidak betul mengatakan bahawa tidak ada sebarang notis perlu diberi, tidak ada sebarang permohonan (baik mengikut k 95 ataupun k 18) perlu difail untuk mencabar notis kebankrapan atas alasan itu. Saya juga tidak bersetuju bahawa bantahan atas alasan itu boleh dibangkitkan di peringkat pendengaran petisyen, seperti yang diputuskan dalam beberapa kes yang saya telah sebutkan sebelum ini. Ini kerana, dalam sesuatu prosiding kebankrapan ada dua peringkat, pertama peringkat notis dan kedua, peringkat petisyen. Bantahan terhadap notis hendaklah dibuat diperingkat notis, bukan di peringkat petisyen. Sebab jika notis itu tidak sah, perbuatan kebankrapan (the act of bankruptcy) tidak berlaku dan petisyen pun tidak sah difailkan. Dan, petisyen tidak sepatutnya difail selagi bantahan mengenai keesahan notis kebankrapan belum diputuskan. Saya juga berpendapat, dalam keadaan undang-undang yang ada sekarang, setelah memberi notis kepada pemiutang penghakiman dalam tempoh tujuh hari, penghutang penghakiman hendaklah memfail saman dalam kamar di bawah k 18 untuk diputuskan oleh mahkamah. Afidavit di bawah k 95 (Borang 7) tidak boleh dipakai kerana ia cuma terhad kepada tuntutan balas, tolakan dan kenabayar balas.

Saya mesti akui bahawa undang-undang yang ada sekarang memang bercelaru. Maka peguam-peguam mengambil jalan selamat dengan memfail petisyen walaupun bantahan-bantahan terhadap notis kebankrapan belum diputuskan, kerana khuatir tempoh untuknya akan luput.

Dalam keadaan ini, rasanya tidaklah keterlaluan jika saya mengesyorkan sekali lagi bahawa prosedur mengenai bantahan terhadap notis kebankrapan itu dikaji semula. Saya berpendapat ia patut diringkas dan dimudahkan. Bantahan atas semua alasan hendaklah dibuat dalam satu permohonan sahaja, iaitu di bawah k 18. Perbuatan kebankrapan tidak akan bermula sehingga permohonan itu diputuskan oleh mahkamah dan petisyen tidak sepatutnya difail sebelum itu.

Pada pandangan saya, ada dua faedah besar kepada cara ini. Pertama, penghutang penghakiman akan mempunyai tempoh yang munasabah untuk melakukannya. Tempoh tujuh hari yang diperuntukkan sekarang untuk penghutang penghakiman memfail afidavit (Borang 7) dan didengar setelah memberi notis tiga hari genap kepada pemiutang penghakiman

adalah tidak munasabah. Ertinya, dalam tempoh tujuh hari, penghutang penghakiman perlu mendapatkan perkhidmatan peguam, peguam itu perlu menyediakan afidavit, memfailnya, pendaftar perlu beri notis tiga hari genap kepada pemiutang penghakiman dan mendengar permohonan itu — semua dalam tempoh tujuh hari. Ini tidak boleh dilakukan dan tidak pernah dilakukan. Tidak ada gunanya membuat prosedur yang tidak boleh dipatuhi.

Kedua, dengan adanya satu permohonan sahaja bilangan permohonan yang difail di mahkamah akan berkurangan. Masa untuk mahkamah mendengarnya lebih singkat. Rayuan akan dikurangkan kepada satu sahaja. Kos akan dapat dikurangkan. Pendengaran petisyen akan dapat didengar lebih awal.

Dalam kes ini, notis di bawah s 3(2) proviso (ii) tidak diberi dan bantahan ini tidak dibuat (selepas memberi notis itu dalam tempoh tujuh hari yang ditetapkan itu) melalui saman dalam kamar di bawah k 18. Maka hujah mengenai jumlah hutang yang berlebihan itu sepatutnya ditolak atas alasan itu sahaja.

Walau bagaimanapun, jika pandangan ini tidak betul, saya tidak ada sebab mencurigai pengiraannya. Sayugia diambil perhatian bahawa, walaupun penghakiman telah diperolehi semenjak tahun 1986 (sudah hampir 14 tahun hingga tarikh saya menulis alasan penghakiman ini) tetapi penghutang penghakiman cuma menuntut faedah selama enam tahun sahaja daripada tarikh penghakiman. Jika kiraan itu silap pun ia masih boleh dibetulkan semasa pemiutang penghakiman memfail bukti hutang.

Saya menolak rayuan ini dengan kos.

Rayuan ditolak.

Dilaporkan oleh Jafisah Jaafar